

Càrrega i descàrrega

Òscar Villalibre Vicente

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Com que el seu son no era molt profund, l'acte de desvetllar-se no va suposar una sorpresa massa excessiva. Mentre obria els ulls i situava ment i cos dins l'habitacle que observava s'adonava que tot era familiar. No va trigar gens en saber on era. I també perquè hi era. El que més li va costar recordar, potser, fou com hi havia acabat arribant.

Ella tenia el son més profund. Desvetllar-se era una tasca una mica més complexa. Va obrir els ulls i el va veure allà al seu costat. A tocar. Amb les mans esteses sota la nuca.

- Bon dia. -Li va dir, acompanyant-ho amb un sospir.

- Bon dia, bonica. -Li va respondre ell.

- Has pogut dormir bé?

- Pse...ja saps que em costa agafar el son quan dormo fora de casa.

- Sí. Ja...

Un petit silenci va decidir colar-se en la conversa. Sonava la ràdio d'algun veí. Un raig i mig de sol es colava per la finestra dibuixant una mena de triangle estrany al terra de l'habitació. Després d'uns segons embadalit amb aquesta figura lluminosa, ell va decidir reprendre les paraules. L'incomodava molt el silenci al llit. També al matí.

- Veig que tu no has tingut problema en dormir. Hi ha coses que no canvien. No has sentit l'aixeta del lavabo que gotejava?

- No. -Va dir ella, amb un mig somriure que ell no sabia

discernir si detestava o adorava.

- I en tres mesos i pico no has tingut temps d'arreglar-la?

- Buf....No. I no m'esbronquis de bon matí. - Va espetagar-li ella.

Tot seguit va sortir del llit. Els llençols van alliberar la seva nuesa. Caminava decidida camí de la dutxa mentre ell se la mirava sense moure un pèl de sobre el coixí.

Després de la dutxa tonificadora va entrar a la cuina. Ell ja feia una estona que hi era. Es quedà en silenci mentre el mirava com intentava recordar el lloc de les coses. Com havia obert tres armaris diferents per trobar el sucre. Va mantenir-se callada mentre el deixava fer tot el cerimonial matinal de preparar cafè. Ell passejava certa contrarietat en el rostre mentre taral·larejava alguna melodia dels Four Tops. Dues sensacions passejaven fent-se notòries entre aquelles quatre parets. D'una banda, una tensió palpable. Aquella que sents com en qualsevol moment pot decidir esclatar. Una paraula una mica fora de lloc. Alguna frase amb un to lleugerament incorrecte. Una mirada massa prolongada. Aquesta mena de coses que poden fer espetegar una situació tensa. De l'altra banda, també es respirava aquella sensació de prudència per evitar l'esclat. Mimar les paraules al parlar. Destriar-les acuradament abans de fer-les sortir de la boca. Aplicar un to de veu marcadament infantil. Aquesta mena de coses que poden evitar que espetegui una situació tensa.

Ambdós prenen cafè i fumaven seguint aquest protocol d'actuació. Cap dels dos tenia ganes de parlar sobre el que havia passat. No els venia de gust començar a

treure sobre la taula les circumstàncies que els havien portat al llit, les conseqüències que esdevindrien, els perquès de la ruptura que havien mig acordat feia uns mesos. Tot plegat feia massa mandra. Normalment l'elaboració, formulació i repartiment de retrets és una tasca esgotadora. Ell tenia la sensació que això havia de passar. Ella també, però amb una intensitat menor.

Van estar una estona parlant sobre algunes vanalitats més o menys adients al moment. Parlaren sobre les respectives feines, sobre l'estat de salut del pare d'ella i sobre els rumors de la tornada de Blur als escenaris. D'aquesta manera, com el que voreja amb el dit índex el seu lloc de destí sobre un mapa, van acabar parlant del què havia passat la nit anterior. Ella va decidir prendre la iniciativa. Va emmarcar el seu discurs en la confusió i en que l'última cosa que volia era fer-li mal. Ell va acatar les seves paraules mentre posava la mirada a les seves galtes. Així donava la sensació de mirar-la, però no s'havia d'enfrontar al poder de la seva mirada, evitant sentir-se completament nu al seu davant. Llavors, un cop regalada la iniciativa, ell va començar a exposar el seu parer. Construïa frases força llargues que, tot sovint, no sabia com connectar entre elles i acabar teixint un discurs més o menys coherent. La seva tàctica consistia en intentar reproduir el que acabava de dir d'ella, amb unes altres paraules. Un vestit diferent per un mateix sentir. El resultat, però, no desprenia convenciment i feia un fort tuf a auto-engany que ell mateix no volia acceptar.

Va passar una estona. El segon cafè ja no es recolzava sobre el fons de les seves tasses. I el cendrer donava comptes de l'estona passada.

- No ho sé... Deixem que flueixin les coses. No hem de prendre una decisió avui.— Va dir ella, amb un cert aire a conclusió.

- Potser sí. Els diumenges no es van inventar per prendre decisions.- Li va respondre ell.

Va acabar de vestir-se. Va acabar de donar un cop d'ull a l'habitació, per si es deixava res o per si no hi tornava a ser-hi mai més. Això no ho sabia. Li va donar un petó, a la galta, a prop dels llavis. Li va dir que es cuidés i va sentir el tacte fred i metàl·lic del pom de la porta. Va decidir no agafar l'ascensor per evitar aquell moment d'esperar-lo, on pensar és l'única activitat que es té a mà. Entaforava els pensaments cap endins, com quan apareixen les ganes de vomitar però s'intenta, gairebé sempre en va, evitar-ho. Baixava les escales amb celeritat per intentar aconseguir certa sensació de frescor, ja que el cap li bullia de forma física, és a dir, allunyant-se de la metàfora. Es dirigia cap al cotxe i llavors no va poder contenir-ho més. Els pensaments van espetegar. Un darrera l'altre:

“Per què trec les claus del cotxe quan surto de la porteria i no quan estic al costat de l'auto? Què deu estar pensant ara ella? Estarà bé? Potser pot enamorar-se de mi. A vegades semblo Woody Allen a ‘Manhattan’ pensant que sóc l'home que pot fer canviar aquesta mena de dones. Encara que ella és més bonica que na Michel Pfeiffer. Tenia ganes de fer l'amor amb ella. És tant bonica! Però aquests detalls que em posen molt nerviós... Com pot no haver arreglat encara l'aixeta? Deu estar pensant en mi ara?. On vaig deixar el cotxe? Crec que encara l'estimo. Encara plourà. No suportó els

diumenges. El vaig deixar a la cantonada, davant de La Caixa. Sí, encara l'estimo. Li gravaré algun recopilatori. Deu estar pensant en mi? La truco aquest vespre per veure com està? No, pensarà que li estic massa a sobre. Si no la truco segur que pensa que banalitzo el sexe. Semblo adolescent. Tots els homes es fan aquesta mena de preguntes? Mira que és bonica. M'encanten els seus llavis. I quins mugrons, per l'amor de Déu! Quan juga el Barça aquest cap de setmana? Tinc ganes de veure-la. Li haurà agradat? Hauria d'aprendre a posar cares de circumstàncies tipus Bill Murray. Potser hauria de deixar de veure-la definitivament. No ho sé. Els nervis s'haurien de posar als genolls enlloc de l'estómac. Penso massa en ella. Li deixaré les coses clares. Que vull llevar-me amb ella cada dia. Preparar cafè i fer torrades per esmorzar. I comprar-li un barnús del mateix color del meu. Lamentable. Només em falta pixar assegut. Com deu estar? Patètic. Hauria de deixar d'escoltar Facto Delafe y las Flores Azules. A ella li agraden. Tinc son. Em cuinaré pebrots farcits per dinar. L'estimo. Quins mugrons! M'agrada massa. Com deu estar ella? Ah! Ja veig el cotxe."

Triga poc més de set minuts en arribar al cotxe. Té temps de pensar cinquanta-dues vegades, vint-i-nou en ella. O el 55'7%.

Ella recollia les tasses tot posant-les a la pica. Les omplia d'aigua i recordava com detestava el color de l'aigua tenyint-se amb les restes de cafè. Pensava en les poques ganes dominicals que tenia de fer coses. Trucaria a casa la mare i li diria que avui no aniria a dinar. Mandra. La trentena carrisqujava abans de picar

al timbre de la seva porta i encara havia de donar mitja dotzena d'explicacions, cada diumenge que no hi anava a dinar. Va encendre una cigarreta, mentre comptava mentalment l'estona passada des de l'última. Mentre es posava els texans mirava la pila de roba per planxar. Mig vestida, va anar a agafar el mòbil. Mentre es dirigia a la taula de l'estudi, on sempre el deixava, va visualitzar el moment en que anit tancava el cotxe, i el seu cel·lular quedava oblidat a la guantera. Es va posar un jersei i va baixar decidida a recuperar-lo. Portava estona evitant-ho, de forma inconscient, però els pensaments van fer espurna, un cop creuà el portal de sortida al carrer:

“Quina puta mania de deixar el mòbil a la guantera! Quina mandra trucar a casa. Deu dinar amb els seus pares ell? Quan ha marxat m’ha deixat amb gust de ferro a la boca. El malparit em posa calenta. Realment té delictes que em posi aquest jersei amb aquesta camisa. Encara deu estar enamorat de mi? I si sóc massa egoista. Realment necessito un home al llit de bon matí per donar d’esmorzar al meu ego? Si jo no vull tenir parella, dos sogres i tres monòtons claus setmanals. He de parlar-hi. Però m’agrada com em cuida. Que posi un polsim de canyella a la cafetera. Prenc massa cafè. Porto les calces al revés? No recordava haver aparcat tant lluny. Gairebé no hi ha ningú al carrer. Per què les iaies diuen ‘dingú’ i ‘dillums’? Al cap i a la fi no he fet res dolent. Sempre li he deixat les coses clares. M’encanta com em mira. Començo a tenir dues bossetes de te sota els ulls. Qualsevol dia se m’aguanta el llapis. Segur que em truca aquesta tarda per saber com estic, com si ho veiés. No caldria. Acaba de passar una estúpida anorèxica passejant un porc negre? La gent com es

troba? He de comprar pernil dolç. No entenc com la gent que fa la compra setmanal a l'Opencor. Ell tampoc. Però si no fa per mi. He de parlar-hi. Espero que no m'hagin obert el cotxe? I si barrejo la roba blanca amb la de color, què passa?"

Triga gairebé cinc minuts en arribar al cotxe. Té temps per a trenta-quatre pensaments, dotze dirigits a ell. O el 35'29%.